

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

Vandre s Bertou

„Cing-cing, cing-cing...“ ozval sa telefón spoza hlavy.

„To hádam nie, čo zas chce?!“ Vyskočím nazúrene z postele a bosé nohy čvachtajú popamäti do vedľajšej izby.

„No čo zas!“ neskrývam zúrivosť.

Z postele sa na mňa previnilo očia dve vekom vyblednuté oči.

„Ja len, či už Mirko odišiel?“

„Nie!“ Tresnem hystericky dverami a idem sa hodiť späť do postele. O hodinu vstáva Mirko a o tri, niečo po šiestej, aj ja.

Rozmýšľam, kedy človek dospeje.

Možno mu stačí niečo „dospelácke“ zažiť, urobiť správne rozhodnutie, oženiť sa, stať sa rodičom, splodiť dieťa alebo priviesť ho na svet...

„Kde je moja Renátka?! Kde je moja Renátka?! Kde je...“ ozýva sa tichý vysilený plačlivý hlas spoza nemocničnej oddeľovacej plachty medzi posteľami. Vedľa na posteli leží pani, za ktorú dýcha čudne chrčiaci stroj.

„Nevykrikuj toľko, veď už som tu!“

Zasľzené oči ožili a so psou vernosťou pozorujú každý môj pohyb. Natriasam vankúš. Odkladám obed s pomarančom.

„Ten by som si dala,“ zašteboce. Je si vedomá, že ma zas môže ovládať. Poslušne šúpem pomaranč a po kúskoch jej ho vkladám do úst. Niežeby nezvládla sama jesť, ale ten slasťný úsmev bezzubých úst medzi žuvaním ma vie dostať.

„Rozprávaj mi niečo!“

„Čo, mama?“

„Ako ste išli s Jankou v noci. Veď vieš.“

Viem. Prisuniem si toaletnú stoličku, usadím sa vedľa postele a chytím ju za ruku.

„Večer asi okolo deviatej sme stopom dorazili do sedla Čertovica...“

So slovami nanovo oživa vander spred milión rokov. Je to úžasné.

Znova ma morí nekonečná bolesť v hrdle z nevylicenej angíny.

Znova cítim vôňu noci a zvuky ozývajúce sa v dolinách.

V nekonečnej diaľke ako maják svieti Chata pod Ďumbierom.

Chrapľavým hlasom spievam nejakú Ďatľovu pieseň. Je niečo po polnoci, zima, únava a obe sa neprirodzene rehoceme...
Pozriem na posteľ. Na tvári má slasťný výraz. Spí.
A ja rozprávam, len tak, pre seba. Som opäť tam, na hrebeni.
„No teda, Renátka došla!“ prerušila ma s neskrývanou iróniou príliš hlučná sestrička.

*Neviem, kedy človek dospeje.
Možno, až keď prebalí svojho rodiča.
Nie prvýkrát! Po prvýkrát je to len čudné...*

Nevládne nohy na zem, grambľavé ruky okolo krku. Jej telo bezmocne visí na mojich pleciach.
„Preboha, veď mi pomôž! Ja nie som vzpierač!“ opäť nedôstojne kričím.
„Keď nevládzem!“
„Ja musím, čo!“ Vzápätí ma ten môj tón mrzí. Ako handrovej bábike jej telo klesne do vozíka.
„Ešte ma poprav, zle sedím!“ povie už pokojnejšie.
Po strastiplnej príprave vyrazíme do záhrady.
Ako málo mi zrazu stačí. Niekde, zo dna množstva zvukov aut, píly, či melódii v mestskom rozhlase, vylovím a následne vyselektujem šumenie vetra, spev drozda na susedovej anténe, či pretekajúci sud.
„Pod' sa so mnou rozprávaj!“ vyruší ma z predstáv.
„A o čom?“ s nevôľou sa pýtam. Chcem sa rýchlo vrátiť do sladkého rozjímania.
„Vieš, minule si mi začala rozprávaj, ako ste išli s Jaňom Václavkom tým hlbokým snehom...“
„S Modokom a Mladým... Ale to som ti už rozprávala!“ Hneď sa zháčim nad svojím dôrazným tónom. Preboha, spamätaj sa!
„Tak teda s nimi. A nedorozprávala!“ nedá sa len tak odbiť.
Rozprávam. Znovu cítim mokré nohy, chuť orechového koláča a štipanie očí v zadymenej chajde...
„Renátka, nehnevaj sa, posrala som sa...“

2. místo **Próza nad 23 let** – Barčíková Renáta – Lienka
(Žilina)